

७. अण्णा भाऊंची भेट

विठ्ठल उमप (१९३१-२०१०) : प्रसिद्ध लोकशाहीर, लोककलाकार आणि सामाजिक कार्यकर्ते. भारतरत्न डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांच्या विचारांचे निष्ठावंत पुरस्कर्ते. त्यांच्या नावावर १००० हून अधिक लोकगीते आहेत. त्यांनी दहा चित्रपटांमध्येही काम केले आहे. पोवाडा, बहुरूपी, भारूड, भजन, गण-गवळण, कवने, लावणी, तुंबडी, बोंबडी, धनगर गीते, नंदीबैल, वासुदेव, डोंबारी, पोतराज असे अस्सल मराठमोळे कलाप्रकार तसेच कव्वाली आणि गझल गायन या लोककलेच्या सर्वच प्रकारांत त्यांनी लीलया संचार केला. त्यांचे ‘फू बाई फू’ हे आत्मचरित्र; ‘अबक, दुबक, तिबक’, ‘अरे संसार संसार’, ‘खंडोबाचं लगीन’, ‘जांभूळ आख्यान’, ‘दार उघड बया दार उघड’ या कलाकृती; ‘उमाळा’ हा गझलसंग्रह इत्यादी पुस्तके प्रसिद्ध आहेत. १९८३ साली आयर्लंड येथे झालेल्या आंतरराष्ट्रीय लोकनृत्य स्पर्धेत त्यांनी भारताचे प्रतिनिधित्व करून देशाला प्रथम क्रमांकाचे पारितोषिकही मिळवून दिले आहे. त्यांना १९९६ साली महाराष्ट्र शासनाचा ‘राज्य सांस्कृतिक पुरस्कार’ तसेच २००१ साली ‘दलित मित्र पुरस्कार’ या पुरस्कारांनी सन्मानित करण्यात आले आहे.

प्रस्तुत पाठात शाहीर उमप यांनी प्रसिद्ध कथाकार, कादंबरीकार लोकशाहीर अण्णा भाऊ साठे यांचे व्यक्तिचित्र रेखाटले आहे. सुमारे ३५ कादंबऱ्या, अनेक कथा, लोकनाट्य यांसारखे विपुल लेखन करणारे अण्णा भाऊ साठे हे एक अत्यंत झंझावाती व्यक्तिमत्त्व होते. सुखवस्तू जीवन जगणे शक्य असूनही त्यांनी दीनदुबळ्यांच्या जगातच कायम वास्तव्य केले आणि त्या जगाचे प्रखर वास्तव आपल्या साहित्यातून मांडले. त्यांच्या मनातील गोरगरिबांविषयीच्या व्यापक सहानुभूतीचा आणि उगवत्या कलाकारांना प्रोत्साहन देण्याच्या वृत्तीचा परिचय या पाठातून आपल्याला होतो. प्रस्तुत पाठ हा ‘फू बाई फू’ या आत्मचरित्रातून घेतला आहे.

माझे आकाशवाणीवरील कार्यक्रम फारच गाजत राहिले. ते अण्णा भाऊ साठेंनी बऱ्याचदा ऐकले. एकदा अण्णा भाऊ साठे यांनी मला “चिरागनगरात येऊन भेटा”, असा भिकाजी तुपसौंदर या माझ्या मित्राकडे निरोप पाठवला. मला अत्यानंद झाला. एवढ्या मोठ्या माणसानं मला भेटायला बोलावलं म्हणजे, काहीतरी शाहिरी कार्यक्रम असावा. दुसऱ्या सायंकाळी चारच्या सुमारास चिरागनगरीची, खाचखळ्यांची ओबडधोबड वाट तुडवत, अण्णांचं घर विचारत विचारत एका झोपड्यापाशी आलो. त्या झोपड्याच्या दारात वलानीला बाळवती सुकत घालत असलेल्या बाईला “अण्णा भाऊ साठेंचं घर कोणतं?” म्हणून विचारलं.

ती म्हणाली, “ही बगा, डाव्या अंगानं आसंचं म्होरं जावा, थितं च्यावाल्याचं हाटील हाय, आंगं तेच्याच म्होरल्या आंगाला इचारा. थितंच जयवंताबाय न्हातीया.”

मी म्हणालो, “आहो ताई, मी अण्णा भाऊ साठेंचं घर विचारतोय.”

ती म्हणाली, “आवं, मग मी तेच की सांगतीया. आवं, जयवंता बाय हायना, ती अण्णांची मालकीण हाय. जावा कडंकडंनं, चिरागनगरातली ही वाट सदानुकदा चिखलापान्यात लोळत पडलिया-कडंकडंनंच जावा.”

मी पुढे नेमका चहाच्या हॉटेलाजवळ गेलो. चहावाल्याला विचारलं, “अण्णा भाऊ साठेंचं घर कोणतं?” “वो क्या, वो पांचवा झोपडा है ना, वहांच अण्णा रहेता है।” त्यानं दुरून घर दाखवलं. मी झोपड्याच्या दारात जाऊन पोहोचलो. दारातून अण्णा भाऊंना हाक मारली. साडेचार फूट उंचीची माझ्यासारखीच काळीसावळी मूर्ती घामेजलेल्या अंगानंच बाहेर आली. अण्णा भाऊंना मी प्रथमच पाहत होतो. त्यांनी मला ओळखलं. “तुम्ही विठ्ठल उमप शाहीर ना?” मी “होय” म्हणालो. “या” असं म्हणून मला त्यांच्या झोपडीत नेलं.

अण्णांनी मला मोडक्या बाजावर बसायला सांगितलं. अण्णांनी आपलं मळकं गंजीफ्राक (बनियन) घातलं आणि आम्ही बाहेर आलो. मला अण्णा भाऊंचं घर दाखवलं त्याच चहावाल्याच्या हॉटेलात अण्णांनी चहा दिला. तिथेच त्यांनी “शाहीर, तुम्ही केव्हापासून गाता?” वगैरे चौकशी केली. मी मोकळेपणाने; पण लाजतबुजत सारं काही सांगून टाकलं. ऐकून त्यांना खूप बरं वाटलं. आम्ही चहा घेतला. अण्णा म्हणाले, “तुम्ही फार चांगलं गाता, तुमच्या रचना आकाशवाणीवरून ऐकल्या. तुमच्या बुलंद पहाडी आवाजाने मला मोहून टाकलं. तुमच्या वागणुकीची, वर्तनाची इतरांकडून माहिती मिळाली. तुमच्यामधला

आवाजाचा गोडवा मी अनेकदा चाखलाय विठ्ठलराव. मला रहावेच ना. तुम्हांला केव्हा भेटेन असं सारखं वाटत होतं. तो सुदिन आज उगवला.”

अण्णा भाऊंची व माझी पहिली भेट १९६३ वा ६४ सालात झाली असावी.

“अण्णा भाऊ, आपण थोर साहित्यिक आहात, आज आपल्या दर्शनानं मी धन्य झालो. यापूर्वी मी आपणाला पाहिलं नव्हतं, फक्त आपलं नाव ऐकून होतो.” असं म्हणताच अण्णा हसले. “आता आपली गट्टी जमली. माझ्याकडे येत चला, विसरू नका.”

एवढ्या मोठ्या शाहिराने आपलेपणाने मला जवळ केलं. जणूकाही फार वर्षांची आमची ओळख आहे, अशाच पद्धतीने माझ्याशी त्यांचं बोलणं, वागणं चाललं होतं. पहिल्याच भेटीत मी त्यांच्या प्रेमात पडलो.

अण्णांचा निरोप घेऊन मी घरी आलो, तिसऱ्या दिवशी अण्णांच्या भेटीस गेलो असता मोडक्या टेबलावर तुटक्या खुर्चीत बसून एका दांडीला धागा बांधलेला तुटका चश्मा डोळ्याला लावून अण्णा लिहीत होते. जेव्हा जेव्हा मी जाई तेव्हा ते लिहीतच असत. पाचेक मिनिटं मी आतल्या एका बाजूला उभा होतो. तिथं पाणी साचलेलं छोटं डबकं होतं. चुलीजवळ साठेवहिनी गालाला हात लावून विचारमग्न बसलेल्या होत्या. त्यांच्याजवळच एक तांब्या, एकच जरमनचं ताट, एक डेचकी असा हा संसार तोंड वासून पडलेला. चुलीत अर्धी कोळसा झालेली लाकडं होती. अण्णांच्या वलानीला बऱ्यापैकी एक सदरा; लेंगा-हंगरला लोंबकळत होता. अण्णांच्या समोर एक पुतळा होता. तो गॉर्कीचाच असावा, कारण मी खूप जणांकडून ऐकलं होतं, की अण्णा गॉर्कीला गुरू मानतात, तो त्यांचा आदर्श आहे वगैरे. हे दृश्य पाहत असताना, एकाएकी मजकडे अण्णांनी पाहिलं. ‘केव्हा आलात’ विचारलं. ‘नुकताच आलो’ असं मी सांगितलं.

मी चिरागनगरात गेलो नाही तर अण्णा प्रेमानं रागवत. अण्णांना माझ्याविना करमत नसे व मलाही गमत नसे. हळूहळू आमचा घोरोबा वाढला.

एकदा अण्णांना विचारून त्यांची वही चाळली, त्या ऐंशी पानी वहीत कुठलंही वाक्य वा कुठलीही ओळ अण्णांनी खोडल्याचं मला दिसलं नाही. एकदा कुठले दोन प्रकाशक आले, त्यांनी अण्णांच्या ऐंशी पानी दोन वह्या घेतल्या. माझ्यासमक्ष एक ट्रान्झिस्टर अण्णाला देऊन ‘बरं,

अण्णा येतो’ असं म्हणत निघून गेले. अण्णांच्या कथेचं मानधन केवळ एक ट्रान्झिस्टर! मी विचार करतच राहिलो.

कधी कधी अण्णाही माझ्या घरी येत. असेच एकदा माझ्या घरी अण्णा जेवायला आले होते. जेवण उरकल्यावर आम्ही गप्पा करत होतो. माझ्या पत्नीला म्हणाले, “बाय, मी जर जगलो वाचलोच तर माझ्या विठ्ठलाला मी रशियाला घेऊन जाईन.” अण्णांचं बोलणं मध्येच थांबवून मी म्हणालो, “अण्णा, मॉस्को शहरात आपल्या कादंबऱ्यांचं तिथल्या भाषेत अनुवाद झालेत असं मी ऐकलंय.” अण्णा “होय” म्हणाले.

“अण्णा, मॉस्कोमध्ये आपल्या कादंबऱ्यांच्या अनुवादांचे अमाप असं मानधन तिथल्या बँकेत आहे असंही म्हणतात. तुम्ही ते मानधन काही करून मिळवा. आलिशान बंगला बांधा. त्यात डायनिंग टेबल, कोच, बेडरूम, पुस्तकांची कपाटं-सगळं सगळं थाटामाटाचं करता येईल आणि अण्णा, तुम्हांला लिहायला सुरेख टेबल, त्यावर टेबललॅम्प, लिहायला उत्तम लेखण्या, असा सरंजाम असल्यावर तुम्ही जे लिहिता त्याहूनही तुमचं लिखाण सरस होईल.”

अण्णा हसत हसतच म्हणाले, “विठ्ठला, बंगला, मोटर, बागबगीचा, रुबाबदार कपडे, लिखाण करण्यासाठी वेगळी खोली, खोलीत फुलदाणी, टेबल, आरामखुर्ची या सर्व साधनांचा मला मोह नाही. अरे, झोपड्यात दीनदलितांची दुःखं मला अनुभवायला मिळतात. गोरगरिबांची पोटतिडकीची भाषा, त्यांचं जीवनमान, तिथली वास्तवता मी झोपडीत राहूनच लिहू शकेन. बंगल्यात मला एक अक्षरही सुचणार नाही. बंगल्यात ओढूनताणून काल्पनिक लिखाण होईल, झोपडीत उपाशी पोटं कशी जगतात, पावसाळ्यात झोपडं गळतं तेव्हा त्या पाण्याखाली टेचकी भगुलं, परात कशी लावली जाते, थंडीच्या महिन्यांत दीनदुबळ्यांना थंडीत कुडकुडत बसावं लागतं, इथं दुःखाला झेलत जगणारी माणसे-त्यांची पालं-त्यांच्या हाणामाऱ्या, विठ्ठल, काय सांगू-अरे, वास्तवानं ओतप्रोत भरलेल्या या दुबळ्या जगाचं सत्य साहित्य मला बंगल्यात बसून लिहिता येणार नाही. माझ्या कादंबऱ्यांचं मानधन मॉस्कोतच राहू दे. त्या संपत्तीनं मी बिघडून जाईन, गरिबीला विसरून जाईन, सत्य लिखाणाला पारखा होईन, म्हणून मला ते मानधन नको.”

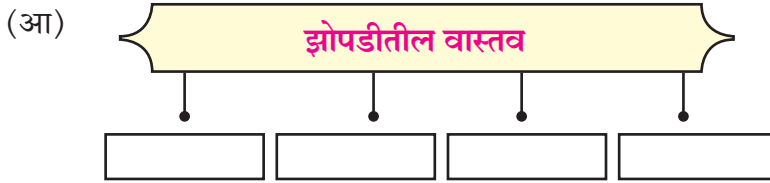
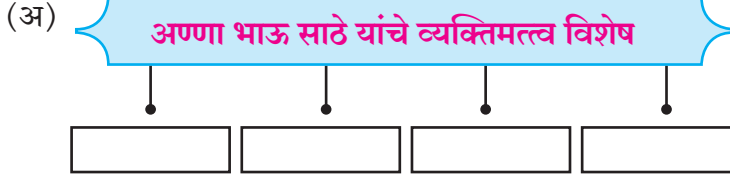

स्वाध्याय

प्र. १. नातेसंबंध लिहा.

- (अ) विठ्ठल उमप- भिकाजी तुपसौंदर
(आ) जयवंता बाय- अण्णा भाऊ साठे
(इ) अण्णा भाऊ- गॉकी

प्र. २. आकृत्या पूर्ण करा.

प्र. ३. एका शब्दात उत्तरे लिहून चौकट पूर्ण करा.

- (अ) अण्णा भाऊ साठे यांचे राहण्याचे ठिकाण
- (आ) विठ्ठल उमप यांच्यासमोर अण्णा भाऊंना मिळालेले कथेचे मानधन
- (इ) अण्णांच्या कादंबऱ्या अनुवादित झाले ते शहर

प्र. ४. उत्तरे लिहा.

- (अ) अण्णा भाऊंच्या राहणीमानाचे वर्णन तुमच्या शब्दांत करा.
(आ) अण्णा भाऊंसाठी असलेल्या सुदिनाचे महत्त्व तुमच्या शब्दांत लिहा.
(इ) पाठाच्या आधारे विठ्ठल उमप यांचे शब्दचित्र रेखाटा.
(ई) प्रस्तुत पाठात विठ्ठल उमप यांनी रेखाटलेले अण्णांचे शब्दचित्र वाचून तुमच्या मनात अण्णांविषयी कोणते विचार आले, ते लिहा.

खेळूया शब्दांशी.

● खालील वाक्यांत विरामचिन्हांचा योग्य वापर करून वाक्ये पुन्हा लिहा.

- (१) जुई रेहाना जॉर्ज सहलीला निघाले
(२) अबब केवढा हा साप
(३) आई म्हणाली सर्वानी अभ्यासाला बसा
(४) आपला सामना किती वाजता आहे
(५) उद्या किंवा परवा मी गावी जाईन

शोध घेऊया.

- मॅक्झिम गॉर्की यांच्याविषयी आंतरजालाच्या साहाय्याने माहिती मिळवा.

उपक्रम : अण्णा भाऊ साठे यांची 'स्मशानातील सोनं' ही कथा मिळवा व या कथेचे वर्गात प्रकट वाचन करा.

(२) कर्मणी प्रयोग

- खालील वाक्ये वाचा. निरीक्षण करा व कृती पूर्ण करा.

- (अ) (१) तुषारने आंबा खाल्ला. (२) स्वातीने आंबा खाल्ला.
(३) मुलांनी आंबा खाल्ला. (४) मुलींनी आंबा खाल्ला.

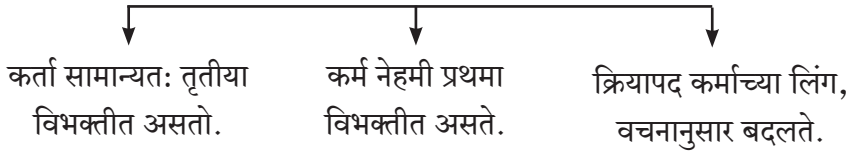
कृती- कर्त्याचे लिंग, वचन बदलल्यानंतर क्रियापद बदलते का?

- (आ) (१) तुषारने आंबे खाल्ले. (२) स्वातीने चिंच खाल्ली.
(३) मुलांनी चिंचा खाल्ल्या. (४) मुलींनी टरबूज खाल्ले.

कृती- कर्माचे लिंग, वचन बदलल्यानंतर क्रियापद बदलते का?

जेव्हा वाक्यांत कर्माच्या लिंग, वचनाप्रमाणे क्रियापदाचे रूप बदलते, तेव्हा त्यास 'कर्मणी प्रयोग' असे म्हणतात.

कर्मणी प्रयोगाची वैशिष्ट्ये

(३) भावे प्रयोग

- खालील वाक्ये वाचा, निरीक्षण करा व कृती पूर्ण करा.

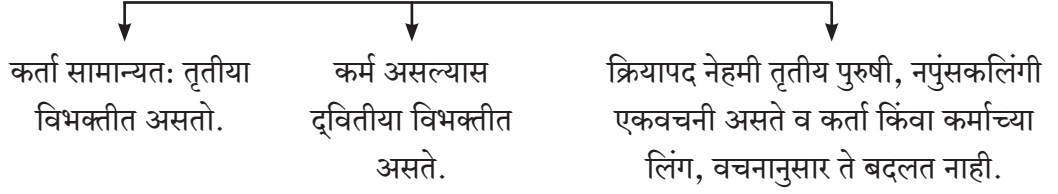
- (१) शिक्षकाने विद्यार्थ्याला शिकवले.
(२) शिक्षिकेने विद्यार्थ्यांना शिकवले.
(३) त्यांनी विद्यार्थ्यांना शिकवले.
(४) मी विद्यार्थिनीला शिकवले.

कृती- (१) वरील वाक्यांतील क्रियापदात बदल आढळतो का?

(२) कर्ता आणि कर्म यांचे लिंग व वचन प्रत्येक वाक्यात बदलले आहे का?

जेव्हा क्रियापदाचे रूप कर्त्याच्या किंवा कर्माच्या लिंगवचनाप्रमाणे बदलत नसून ते नेहमी तृतीयपुरुषी, नपुंसकलिंगी, एकवचनी असून स्वतंत्र असते, तेव्हा त्यास 'भावे प्रयोग' असे म्हणतात.

भावे प्रयोगाची वैशिष्ट्ये

- पुढील वाक्यांतील प्रयोग ओळखा.
 - (१) त्याने मागे वळून बघितले.
 - (२) विज्ञानाने माणसाला दृष्टी दिली.
 - (३) तो नेहमी नवे संकल्प करतो.
- कर्तरी, कर्मणी व भावे या प्रयोगांची प्रत्येकी पाच-पाच वाक्ये तयार करा.

वाचा.

- खालील उतारा वाचा. त्याचा तुम्हांला समजलेला अर्थ सारांश रूपाने पुन्हा लिहा.

आपल्यासारख्या सामान्यांना शब्दांवाचूनचे संवाद भावणारही नाहीत, की परवडणारही नाहीत. आपल्याला कठीण, साधे, सरळ, वक्र कसे का होईना; पण बोलणे आणि ठणठणीत बोलणेच हवे असते आणि या बोलण्याचे किती अनंत प्रकार असतात. 'व्यक्ती तितक्या प्रकृती' अशी म्हण आहे. त्या चालीवर 'माणसे तितकी बोलणी' अशी म्हण बनवायला हरकत नाही. 'मोकळा संवाद' असे आपण म्हणतो; पण समाजात वावरताना या तथाकथित मोकळ्या संवादावर कशी आणि किती बंधने पडत असतात ते पाहिले म्हणजे गंमत वाटते. मित्रमंडळींशी गप्पा मारताना आपण खूप मुक्त, मोकळे असतो अशी आपली समजूत असते; पण ती खरी असते का? आपणाला एकमेकांचे अनेक गुणदोष, एकमेकांच्या जीवनातले बरेवाईट तपशील ठारूक असतात; त्यामुळे तिथे कधी मोकळ्या गप्पा होत असल्या, तरी अनेकदा नात्यातल्या जवळिकीमुळेच कधीकधी एक चमत्कारिक अवघडलेपणही अनुभवाला येते. एकमेकांची मते, आग्रह, दुराग्रह ठारूक असल्यामुळे मतभेदाचे अवघड विषय बहुधा आपण शिताफीने टाळतो. वृत्तीतल्या हळव्या जागा, स्वाभिमानाची ठिकाणे माहीत असल्यामुळे बोलताना त्यांना कुठे धक्का लागणार नाही, समोरच्या व्यक्तीचं मन दुखावले जाणार नाही, याची सतत काळजी घ्यावी लागते.

